

[Keld Andersen]

tage sig noget. Vi har så sandelig læst i aviserne i sommer, at selv boligministeren har behov for at have et vedligeholdelsesfradrag, hvor man udokumenteret kan trække nogle ting fra, fordi man ikke kan få en folketingsgave og en ministergave til at slå til til at male gavlen på sit sommerhus. Derfor har vi ønsket, ikke mindst af hensyn til boligministeren, men også af hensyn til andre, at man ved siden af dette 10.000 kr.s fradrag mod regning fra momsregistreret virksomhed skulle bibeholde det udokumenterede 2.000 kr.s fradrag, men desværre kunne dette forslag ligesom de øvrige boligforslag fra det konservative folkeparti, med den fremgangsmåde, regeringen valgte, ikke komme igennem administrationen til behandling i forbindelse med disse forslag.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Med lovforslag nr. L 10 om statstilskud til forbedring og opretning er den systematiske forkrøbling af byggelovgivningen nu ved at nå så vidt, at borgerne faktisk skal ind over de offentlige kasser, snart sagt uanset hvilket byggearbejde de ønsker at sætte i gang; i hvert fald de, der ønsker at få del i den boligministerielle gevinstpulje, som nu ikke længere er en kommunal pulje, men en statslig pulje. Den, der ønsker at lægge nyt tagpap, ønsker at male sit hjem, ønsker at få sat nyt tapet op, eller hvad det nu kan være – ganske almindelige, dagligdags ting, som meget let kan løbe op i en halv snes tusinde kroner eller mere, hvis det bare drejer sig om ganske få rum, der skal sættes i stand – skal nu være klar over, at det ikke længere er hans eget anliggende, det er et samfundsanliggende, det er en samfundsopgave at løse det problem og den vedligeholdelse af hans hjem, som der er tale om, og han skal derfor ind over de offentlige myndigheder og få lov til at få del i denne gevinst, der altså stilles til rådighed. Jeg synes, det er en ganske forkert, helt akavet og urimelig måde at lovgive på.

Det er selvfølgelig ikke nogen hemmelighed, at fremskridtspartiet anviser en løsning, der går ud på, at skattetrykket skulle lettes så meget, at folk f. eks. havde råd til at tapetserere deres stuer, når de syntes, det var påkrævet, og at tagpapudskiftninger og andre almindelige vedligeholdelsesarbejder simpelt

hen meget gerne skulle være noget, almindelige mennesker havde råd til her i samfundet. Det er en af grundene til, at vi ønsker skattelettelser, men vi er også godt klar over, at det ikke er noget, der er basis for med den sammensætning, folketinget har, og derfor må vi se i øjnene, at man må være ude efter, om der er andre metoder, der duer, eller som kan trække i den rigtige retning.

Der er jo andre partier, som har anvist andre løsninger end den løsning, boligministeren anviser: man har mange gange drøftet pristalsregulering eller i hvert fald en ajourføring af standardfradraget, så det ikke længere lå på det nuværende, lave niveau, og der er forslagene om fuldt fradrag efter regning inden for visse grænser for afholdte istandsættelsesudgifter. Det ville dog have en bredere effekt, og det ville have en langt mindre vilkårlig effekt end det, som boligministeren foreslår.

Fremskridtspartiet er i øvrigt enig med venstres ordfører i vurderingen af den beskæftigelsesmæssige effekt af disse forslag. Når det drejer sig om lovforslag nr. L 9 om energibesparende foranstaltninger, har vi indvendinger, for nok er alle partier enige om, at der bør spares på energiforbruget til boligopvarmningen, men også her ser man jo, at den ene boligminister efter den anden vælger den ene mere uadministrerbare fremgangsmåde efter den anden; kineseri, som det er blevet sagt. Hvorfor har de hidtidige ordninger ikke virket efter hensigten? Hvorfor har de ikke kunnet fungere administrativt nemt og enkelt? Det ville kræve en analyse at få svaret herpå, og den burde man have foretaget, og den burde man lægge frem og fortælle os, hvorfor de hidtidige ordninger ikke har fungeret, og så tage bestik af det og lægge det til rette på en rimelig og hensigtsmæssig måde.

Jeg tror, alle i folketinget er enige om, at de to lovforslag, vi her behandler, er af en sådan karakter, at intet menneske i Danmark ved at sætte sig ned en aften eller i weekenden i sin dagligstue og kigge på forslagene vil være klar over, om vedkommende har mulighed for at opnå støtte eller ikke kan opnå støtte til det byggearbejde eller det forbedringsarbejde, vedkommende måske går og pusler med nogle tanker om. Det er en af fejlene ved disse forslag.